

Beteg szívvvel születni és élni

Szabó Iván Ferenc vagyok és 1978. nov 22-én, normál terhesség és szülés után 3.45 kg, 54 cm-el születtem az Országos Orvostovábbképző Intézetben az étellel összeegyeztethetetlen rendellenességgel, a nagyerek komplett transzpozíciójával.

Az, hogy életben maradtam, köszönhettem az Intézménynek és annak a szerencsének, hogy a kamráim között volt egy rés, ahol tudott a vérem keveredni.

Igy, ha nem ebben a kórházban vagyunk, feltehetőleg talán semmit sem vettek volna észre, mert édesanyám nőgyógyászának is az volt a véleménye, hogy a gyerekorvosok hada téved, vegyen anyám a hóna alá és vigyen haza.

A szüleim felkeresték Dr Fekete Farkas Urat, aki konziliumot tartva a kórházban, megállapította, hogy nincs sok remény. Ő nem tudott segíteni, mert a klinikáját épp akkor tatarozták.

Ekkor történt a fordulat, amikor Dr Pappert Katalin gyermekorvos kezébe vette az életemet, és Dr Kamarás János prof. Urat felhíva, még azon a napon átszállítottak az Országos Kardiológiai Intézetbe, ahol a szivkatéterezés beigazolta a diagnózist. Ekkor Rashkind septostómiát végeztek, amitől még jobb lett a vérkeringésem. Két hetes koromtól, már a családom körében lehettem. Nővéremet kivették az óvodából, hogy ne hozza haza a fertőzéseket. Pappert doktornő minden nap konzultált anyukámmal. Fél éves koromig szépen gyarapodtam, de utána elment az étvágyam és lelassult a sulynövekedés. Édesanyám küzdött a dekákért, mert megmondták neki, hogy a korrekciós műtéthez a 8-10 kg-t el kell érnem. A műtét helyét még nem tudták. Felmerült London, de ahhoz a lakásunkat el kellett volna adni és a valutához való jutás abban az időben kilátástalannak tűnt. Magyarországon az ilyen operációk még nagyon kezdeti stádiumban voltak.

Ekkor kaptuk azt az örömhírt, hogy korábban Fancini prof. /Milánó/ hazánkban járva Kamarás prof. Úrnál, felkínálta, hogy évente 1 ilyen gyerek műtétjét elvállalja ingyen, annak akinek legjobbak az életben maradási elélyei.

A prof. Úr engem választott. Én voltam a 10. magyar gyerek és egyben az utolsó is, mert a Külügy Minisztérium rosszallását fejezte ki az ügyben.

20 hónapos koromban Milánóban megműtöttek. A kijutásunk is kész csoda volt. Szüleimnek a kórház fogadókésztségét közlő levéltől az érkezésig 1 hét állt rendelkezésre az uti okmányok beszerzésére, ami annak idején normál körülmények között 6 hetet vett volna igénybe.

Kint egy újabb szivkatéterezés után kiderült, hogy a kamrai lyuk spontán záródott, és már a pitvari lyuk is olyan kicsi volt, hogy 2 hónapon belül a teljes bezáródáskor elaludtam volna örökre.

Pellegrini prof. és csapata Senning típusú műtétet végeztek 8 órán keresztül. A műtét után 4 napig az intenzív osztályon voltam, ahol végig bent lehetett velem anyukám, majd az osztályon és ő ápolt reggeltől estig, éjfélétől reggel ötig pedig az ágyam mellett egy kempingágyon töltötte az éjszakát. Az operáció után 1 héttel lett egy ritmuszavarom, ami az alacsony kálium szint miatt volt, de rövid időn belül rendeződött. 10 napos műtéti heggel elhagyhattuk a kórházat.

Szerencsére én ebből semmire sem emlékszem. A kórházi élmény sem jelentett traumát, mert a szüleim mellettem voltak. Innentől újjászülettem és normál életet élhettem. Ekkor tanultam meg járni. Óvodába nem jártam. Első közösségi helyszínem az iskolaelőkészítő tanfolyam volt 6 éves koromban.

Az általános iskolát a XI. Bocskai uti iskolában végeztem 4-es eredménnyel. 12 éves koromig évente produkáltam két tüzös mandulagyulladás, de mire felkészültünk a manduláim eltávolítására, többet nem jelentkezett ezen betegség. Így ezt is megúsztam.

Gyerekkorom óta érdekeltek az autók, és mindenáron autószerelő szerettem volna lenni, annál is inkább, mert nagyapámnak volt egy műhelye a III. Szépvölgyi úton, de halála után 36 évig bérbeadtuk.

Szüleim féltettek ettől a fizikai megterheléstől, így kerültem a Fényes Elek Közgazdasági Szakközépiskolába, ahol érettségiztem 4-es eredménnyel. Majd megszerettem a mérlegképes könyvelői bizonyítványt is.

18 éves koromban az Országos Orvosszakértői Intézet 68 %-os rokkantnak minősített, amit akkor nagyon rossznéven vettem, hisz még testnevelésből sem voltam felmentve.

Ez a felemelt családi pótlék elbírálásához kellett, amit azóta is folyósítanak.

Most már látom , hogy hibát követtem el, mert, ha akkor megigényeltem volna a nyugdíjat - az akkori nyugdíjtörvény szerint csak akkor lehetett volna -, most lehetnék másodállású egyéni vállalkozó.

Én akkor ezt nem tudtam volna elviselni. Mindig szerettem mozogni, biciklizni, sielek, snowboardozok, nyáron szörfözök, vitorlázok, úszok.

Én a betegségből gyerekkoromban csak annyit észleltem, hogy évente elmentünk a Kamarás prof. Úrhoz kontrollra.

A prof. Úr halála után Dr Temesvári főorvosurhoz kerültem.. Ekkortól minden évben csináltak ultrahang vizsgálatot, de hála Isten szinte mindig ugyanaz volt az eredmény.

Néhány éve átkerültem Bálint doktornőhöz, aki csináltatott MR-t, Holtert, terheléses vizsgálatot, de ő sem talált különösebb változást.

Sajnos az utóbbi években ennek ellenére a fizikai teljesítőképességem gyengébb. A biciklizés nagy melegben fáraszt. Esténként, főleg evés után előfordulnak ritmuszavarok /szapora pulzussal/ és gyengeséggel. Ezt a Holter is kimutatta, amire kapok napi 1/2 tbl. Concor-t.

Ennek ellenére, hogy egy kicsit gyengébb vagyok az orvosszakértői vizsgálat volt, hogy visszaminősített 40 %-ra, aminek örülnék, ha tényleg jobbulás lenne, de tudjuk, ez lehetetlen az évek előrehaladtával. Ezt megfellebbeztem és most 50 %-t állapítottak meg.

3 éve kiváltottam az egyéni vállalkozói igazolványt és annak ellenére, hogy TB-t nem kellene alanyi jogon erre a százalékra fizetnem, a vállalkozás után viszont kell. Mivel nem vettem igénybe a nyugdíjat 18 éves koromban, így nem minősülök kiegészítő tevékenységű vállalkozónak.

Talán most az új nyugdíjtörvény szerint, 3 évi biztosítás után lehet kérni, és némi ellátmányt kapom, meg talán kevesebb lenne a járulékom.

Mint említettem 3 éve egyéni vállalkozó lettem, mivel nagyapámtól örökölt autószerelő műhely vezetését át kellett vennem, mert a bérlő nyugdíjba ment. Régi vágyam teljesült, de ehhez ki kellett járnom az autószerelő szakmunkás-képzőt, amit jeles eredménnyel sikerült.

Korábban könyveléssel és pályázatírással foglalkoztam itthonról és a műhelyért kapott bérleti díjból éltem. Ezt is szerettem csinálni, de jobban fárasztott, mint a mostani.

Feleségem is közgazdász, 2004-ben házasodtunk össze.

2005-ben megszületett első fiunk, majd 2008-ban a második, nála találtak egy plusz inhúrt és 2 éves koráig volt neki egy pici lyuk a kamrák között.

Egyébként van egy nővérem és egy húgom. Ők egészségesek. Nővéremnél 3 gyerek közül kettőnek van plusz inhúrja.

Óbudán élek egy háromlakásos, kertes társasházban, ahol a középső részben laknak a szüleim és a húgom. Egyik szélén mi, a másikon a nővérem a családjával

Befejezésként köszönöm a jó Istennek eddigi zökkenőmentes életemet és kimondhatatlan hálával tartozom orvosaimnak: Kamarás prof. Úrnak , Dr Opprea Valéria főorvosnőnek, aki 6 napos koromban katéterezett, és Milánóban Pellegrini, Fancini professzoroknak, valamint Mascarella doktornőnek.

Köszönetet mondok a Kardiológiai Intézetből mostani orvosaimnak és a kisegítő személyzetnek.

Nagyon szeretem őket, de örülnék, ha továbbra is, még sokáig, csak évente egyszer kéne találkoznunk egy-egy kontroll erejéig.

Bp. 2013.jan.17.

Szabó Iván Ferenc

szabopeterabel@gmail.com